

Aleksander Fredro
Mąż i żona

TEATR POLONIA Reżyseria: Krystyna Janda
Obsada: Maria Dębska, Małgorzata Kożuchowska
(aktorka Teatru Narodowego)
Tomasz Drabek, Jędrzej Hycnar, Marcin Hycnar

Premiera: 7 maja 2022

Aleksander Fredro

Mąż i żona

Reżyseria:

Krystyna Janda

Scenografia:

Natalia Kitamikado

Kostiumy:

Dorota Roqueplo

Reżyseria światła:

Katarzyna Łuszczuk

Projekcja/Mapping:

Jagoda Chalcińska

Producent wykonawczy:

Rafał Rossa

Asystentka kostiumografki:

Marzena Wojciechowska

**Asystentka ds. scenografii
i kostiumów:**

Małgorzata Domańska

Realizacja światła:

Rafał Piotrowski

Realizacja dźwięku:

Michał Tatar

Projekcje:

Paweł Nowicki

Obsada (kolejność według autora):

Hrabia Wacław – Marcin Hycnar

Elwira, jego żona – Małgorzata Kożuchowska (aktorka Teatru Narodowego)

Alfred – Jędrzej Hycnar

Justysia – Maria Dębska

Kamerdyner – Tomasz Drabek

Premiera: 7 maja 2022

W spektaklu wykorzystano muzykę baletową Stanisława Moniuszki z drugiego aktu opery *Hrabina: Zefir goniący florę* oraz *Neptun na Wiśle* w wykonaniu Orkiestry Filharmonii Narodowej. Fragment utworu *Menuet G-dur BWV Anh.114* Jana Sebastiana Bacha (faktycznie autorstwo: Christian Petzold) z notatnika Anny Magdaleny Bach na klawesynie wykonuje Małgorzata Kożuchowska.

Teatr Polonia serdecznie dziękuje Muzeum Łazienki Królewskie w Warszawie, za zgodę na wykonanie sesji fotograficznej w Białym Domu i wykorzystanie jej do projekcji w spektaklu *Mąż i żona*.

Serdecznie dziękujemy Pani Karolinie Kapeli za konsultacje w zakresie gry na klawesynie.

Jan Gondowicz

Niecnoty

Rzecz „stoi na ostatnim krańcu przyzwoitości” – orzekł krytyk z epoki. „Padały słowa o gangrenie moralnej, zgniliznie, rozkładzie” – przypominał przed wiekiem historyk literatury. *Mąż i żona* to, mówiąc krótko, utwór jedyny w swoim rodzaju w haniebnie pustym co do tych spraw repertuarze polskim, osobny i bezcenny. Aleksander (jeszcze nie hrabia) Fredro stanął tu na wyżynach swojej (ówczesnej) reputacji i po dziś dzień nie dał się z nich zepchnąć. Sztukę tę winno się studiować w szkołach dramaturgii i w miarę możliwości naśladować. Mam na myśli, nieprawdaz, praktykę sceniczną.

Nadzwyczaj trudno rozebrać ten zegarek, ale cóż, trzeba spróbować. Otóż mamy do czynienia nie tylko z dziełem, w którym mówi się coś przeciwnego do tego, co się robi, lecz *więcej: główne, nadużywane słowo oznacza nie całkiem to, co się z nim zwykle wiąże. Może nawet chodzi o dwa słowa: „miłość/kochać”, które pojmować wypada w ich sensie literalnym. Stosunek między salonowym a realnym sensem tych słów uznał autor za niewyczerpane źródło efektów specjalnych.

Dalej: jest to dzieło co się zowie minimalistyczne. Jedyny niezbędny element scenografii stanowi kanapa. Wokół niej i na niej pięć postaci (dwie panie, dwóch panów i kamerdyner) pozwala rozwinąć niemal pełne spektrum

przewrotek i przekładek. Niemal, bo gdyby autor, jak skądinąd wiadomo, nie był tak zakamieniałe heteroseksualny, ciąg sytuacji, jakie przeprowadza, mógłby się skończyć następująco: dwie panie ze sobą, dwaj panowie ze sobą (a w roli wolnego elektryka kamerdyner). Może rozwiązałoby to kwestię dwóch alternatywnych zakończeń sztuki, z których drugie, dużo gorsze, nie wiadomo kiedy dopisał nie wiadomo kto, żeby było choć trochę moralniej. W tle są jeszcze co najmniej stangret, stajenny, kucharka (i para koni, ale tych można nie liczyć).

I jeszcze: równie ważne, jak to, co się dzieje na scenie, jest to, co poza sceną, a co świadom rzeczy widz lub czytelnik ma sobie dopowiedzieć. To, co poza sceną, rozgrywa się co najmniej siedem razy (mało tego, sztuka się tym zaczyna), a gdyby uwzględnić aktywność kamerdynera, nawet więcej. Niewidzialne szczegóły akcji Fredro opisał z detalami już wcześniej, więc mógł się spodziewać, że jego strategia ścichapęka przyjęta zostanie ze zrozumieniem.

Ale do rzeczy. Hrabia Wacław ma żonę hrabinę Elwirę i tak zwanego przyjaciela domu, Alfreda. Śmiertelnie znudzony żoną w dwa lata po ślubie, Wacław spędza cały wolny czas, którego ma w bród, poza domem, gdzie rozwija działalność wyliniałego lwa salonowego

(nieuniknione to miano pożyczam od Boya), innymi słowy – karmi swe ego reputacją potencjalnego zdobywcy wszystkiego, co ma spódnicę i nie zmyka na drzewo. Ale i to go nudzi. Ambicje, o czym zaraz, lokuje gdzie indziej. Tymczasem Alfred dotrzymuje, by tak rzec, towarzystwa opuszczonej Elwirze i ma tego już szczerze dość. Działalność, rozpoczęta rok i sześć niedziel temu, ze sporym nakładem starań, od dawna mu ciąży. Musi bowiem trzymać fason, co wymaga na przykład zasypywania wybranki stosami listów miłosnych. Te listy od dawna pisze mu wynajęty Francuz grafoman – najżałośniejsza, choć nieobecna, postać sztuki.

Listy owe Elwira, miast palić w kominku, zgodnie z kodeksem sentymentalnym zbiera w pakiety i upycha gdzie bądź: w bielizniarce, klęczniku, serwantce, ekrytuarku, nachkastliku, za łóżkiem, a szczególnie pikantne chowa za portret męża. Ma się rozumieć, źle się to musi skończyć. Ale na razie i ona cierpi męki śmiertelnej nudy z Alfredem, który w przerwach miele frazesy jeszcze płytsze od tego, co zdolny jest wydzielić z siebie Wacław. W pierwszej odsłonie sztuki oboje (mam na myśli hrabinę i Alfreda), ledwo patrząc na siebie, odstawiają romantyczny rytuał, myśląc pewnie: „Niech to się wreszcie na dziś skończy!”. Lecz jutro będzie tak samo: trzymają się wzajem w kleszczach. Podziwiając tę parę, widz (lub czytelnik) tej sceny ma

pewność, że ogląda pożycie męża z żoną. Nic mylniejszego!

Pech obu panów tkwi w tym, że Elwira, osoba płaksawa i limfatyczna, pędzi swój żywot w domu, co zmusza Alfreda, nominalnie szalejącego za nią, do dotrzymywania jej towarzystwa, Wacława zaś wręcz przeciwnie. Albowiem pierwszy z panów wybiega wciąż myślą do służbówki, gdzie czeka apetyczna Justysia. Niestety, może poświęcić jej tylko chwile uszczknięte miłosnej służbie hrabinie. Drugi zaś z panów, powróciwszy w pielesze, obgryza w duchu paznokcie, czekając, aż jego żona uda się do kościoła, co czyni raz na tydzień, on zaś wśliznie się do służbówki, gdzie *item*. Ma się rozumieć, jeden nie wie o drugim, podobnie jak to ma miejsce na piętrze, w salonie zdobnym niewidzialnymi rogami hrabiego.

Wszystko, czego nie dostaje Elwirze, czyli tak zwany *sex appeal*, ma Justysia, mało, że młodsza, to równie edukowana, chowała się bowiem z panią. Posiada francuski i dar nienudzenia się w towarzystwie męskim, gdyż jako klasyczna subretka bawi ją okrucenie sobie wyżej stojących w hierarchii panów wokół palca. Obaj bywalcy służbówki, ceniący każdą w niej chwilę, nie zdają sobie sprawy z wiszącej nad nimi grozy. Niechby tak słodka Justysia rozpuściła na mieście języczek... Lecz i nad nią

zwisa Nemezis w postaci kamerdynera, który nic nie mówi, lecz wie wszystko i niewątpliwie pobiera od milczenia prowizję w naturze. Nie sposób jednak nie wielbić Justysi, która jako jedyna postać sztuki naprawdę coś robi: kręci się niby wiewiórka w kole, a przy tym znajduje czas, by pomyśleć. Myśli zaś o tym, którego z panów wybrać: jeden się przecież z nią nie ożeni, a drugi nie rozwiedzie. Po namyśle wybiera drugiego, który daje najświętsze słowo, że hojnie ją wyposaży. Lecz by te słowa zmieniły się w rzeczywistość, trzeba malej intrygi. I w tym punkcie niestety nastąpić musiałby spoiler.

Całą tę historię, do której uczeni w piśmie podchodzą jak pies do jeża, skomentował właściwie, i to genialnie, Boy-Żeleński (odsylam do *Obrachunków fredrowskich*). Jednakże pod wpływem Balzaka, którego wielbił, Boy skupił się bodaj nazbyt na fizjologii małżeństwa – tak zwał się pierwszy tom Balzaka w jego przekładzie, a to zostawia ślady. Tymczasem dużo bliższy klimatu *Męża i żony* zdaje się Stendhal. Obaj autorzy mieli identyczną pierwszą połowę biografii, z Napoleonem i Berezyną w roli głównej, potem oddali się zaś zgłębianiu sekretów miłości. Obydwu doświadczenie oficerskie dało wycucie konkretnego. Stendhal, równo dziesięć lat od Fredry starszy, w duchu minionego już libertynizmu zdążył spłodzić traktat *O miłości*, który wydał w roku 1822, ściśle tym, w którym na scenę

trafiła *Mąż i żona*. Słowem, co Fredro daje do zrozumienia bez wskazywania palcem, Stendhal analizuje w dobitnym i eleganckim stylu. Obydwu przyświeca głęboka wzgarda dla epoki „małych ludzi do wielkich interesów”, jaka nastąpiła po epopei. „Była to epoka – pisze Stendhal – w której literatura obolała od narodowych nieszczęść, tak wielkich i świeżych, troszczyła się jak gdyby tylko o to, aby ukoić naszą nieszczęśliwą próżność: rymowała męstwo i zwycięstwo, chwała i działa etc. Nudna literatura owej doby nigdy, zdawałoby się, nie szukała prawdziwych rysów traktowanego rzekomo przedmiotu; szukała jedynie sposobności schlebiania temu narodowi, niewolnikowi mody”. Fredro we własnym kraju podpisałby się pod tym z satysfakcją.

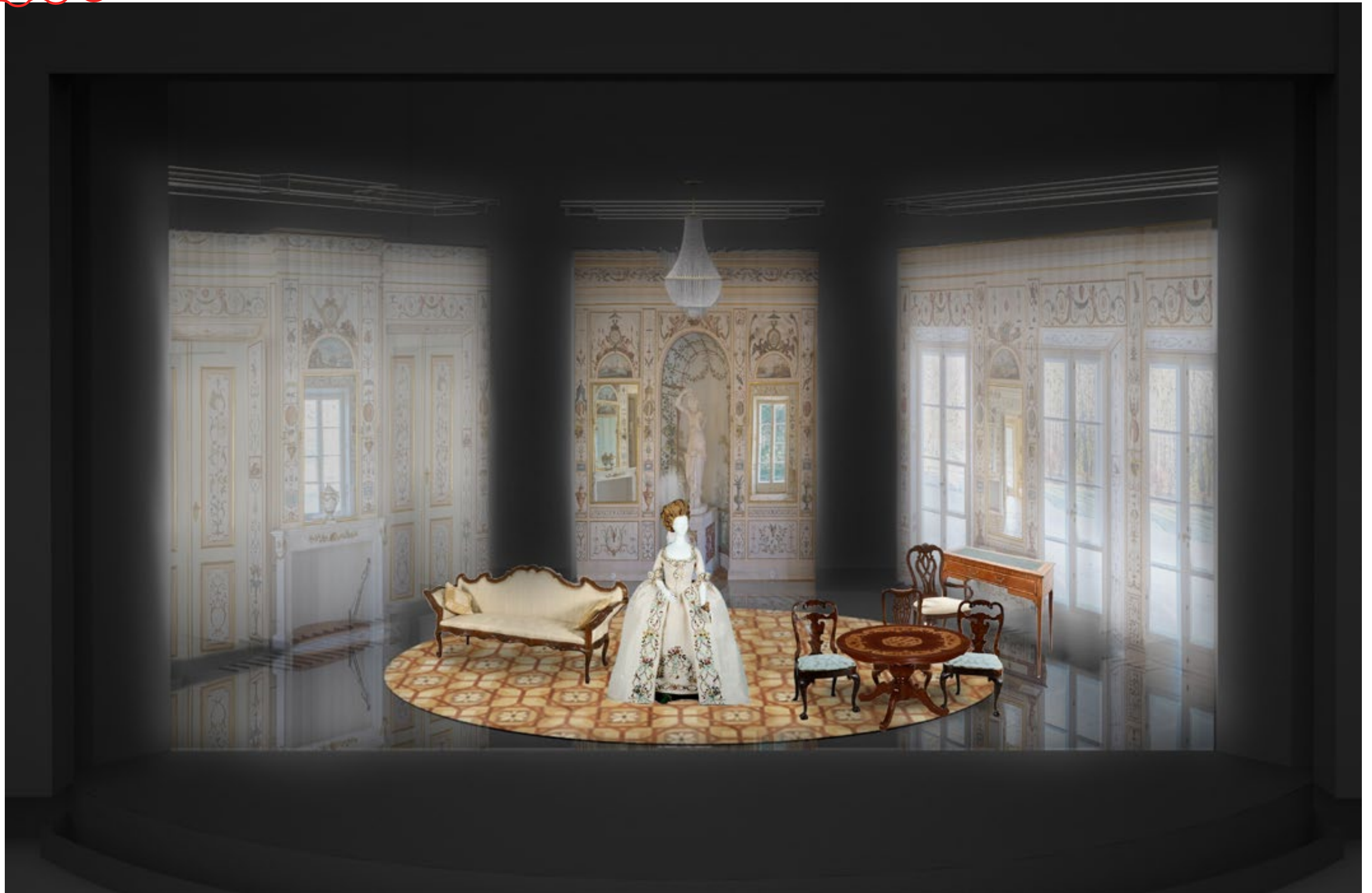
Obaj wiedzą zbyt wiele jak na swoje czasy. Stąd ton maskowanej goryczy, błędnie branej za cynizm. Nic obrzydliwszego niż miłość ludzi dystygowanych, którzy (mówi Stendhal) wiedzą z góry, jak się mają zachować i co ich czeka w kolejnych fazach tej miłości; wolni od namiętności i jej niespodzianek, zwykle rozwijają więcej subtelności niż prawdziwego uczucia, są bowiem nazbyt inteligentni. Ładna i chłodna miniatura...”. I nic mniej szczerzego jak namiętność zazdrośników stylizowana na fałszywy romantyzm. W tym miejscu Stendhal przywołuje historię, której nie sposób się oprzeć:

W Piemontcie [...] wysłano mnie z dwudziestoma pięcioma dragonami do lasów sezyjskich, aby tępić przemytnictwo. Przybywszy wieczorem w to dzikie i opuszczone miejsce, spostrzegłem wśród drzew ruiny starego zamku; udałem się tam; był ku memu zdziwieniu zamieszkały. Zastałem tam szlachciurę o posępnym wejrzeniu; był to mężczyzna może czterdziestoletni, olbrzymiego wzrostu; z widoczną niechęcią oddał mi dwa pokoje. Muzykowałem tam po trosze z moim sierżantem; po kilku dniach odkryliśmy, że nasz gospodarz ukrywa kobietę, którą z żartów przezwaliliśmy Kamilą; dalecy byliśmy od podejrzenia okropnej prawdy. Po sześciu tygodniach umarła. Wiedziony smutną ciekawością, chciałem zobaczyć ją w trumnie; przekupiłem mnicha czuwającego przy ciele i około północy, pod pozorem pokropienia ciała święconą wodą, wprowadził mnie do kaplicy. Ujrzałem cudną twarz, z tych, które pozostają piękne nawet na łonie śmierci: miała duży

orli nos, którego szlachetny i delikatny zarys na zawsze zostanie mi w pamięci. Opuściłem to miejsce żaloby; w pięć lat potem, gdy oddział mego pułku towarzyszył Cesarzowi na jego koronację do Włoch, kazałem sobie opowiedzieć całą historię. Dowiedziałem się, że zazdrośny mąż, hrabia***, zastał rano na łóżku żony angielski zegarek należący do pewnego młodzieńca w miasteczku, gdzie mieszkali. Tegoż samego dnia zawiódł ją do zrujnowanego zamku w lasach nad Sezją. Jak Nello della Pietra nie wyrzekł nigdy ani słowa. Gdy się doń zwracała z jakąś prośbą, pokazywał jej zimno i w milczeniu angielski zegarek, który miał zawsze przy sobie. Spędził w ten sposób, sam na sam z żoną, trzy lata. Umarła wreszcie z rozpaczy w kwiecie wieku. Mąż próbował zakłuć nożem właściciela zegarka; chybił go, udał się do Genui, gdzie wsiadł na okręt, i więcej o nim nie słyszano”.

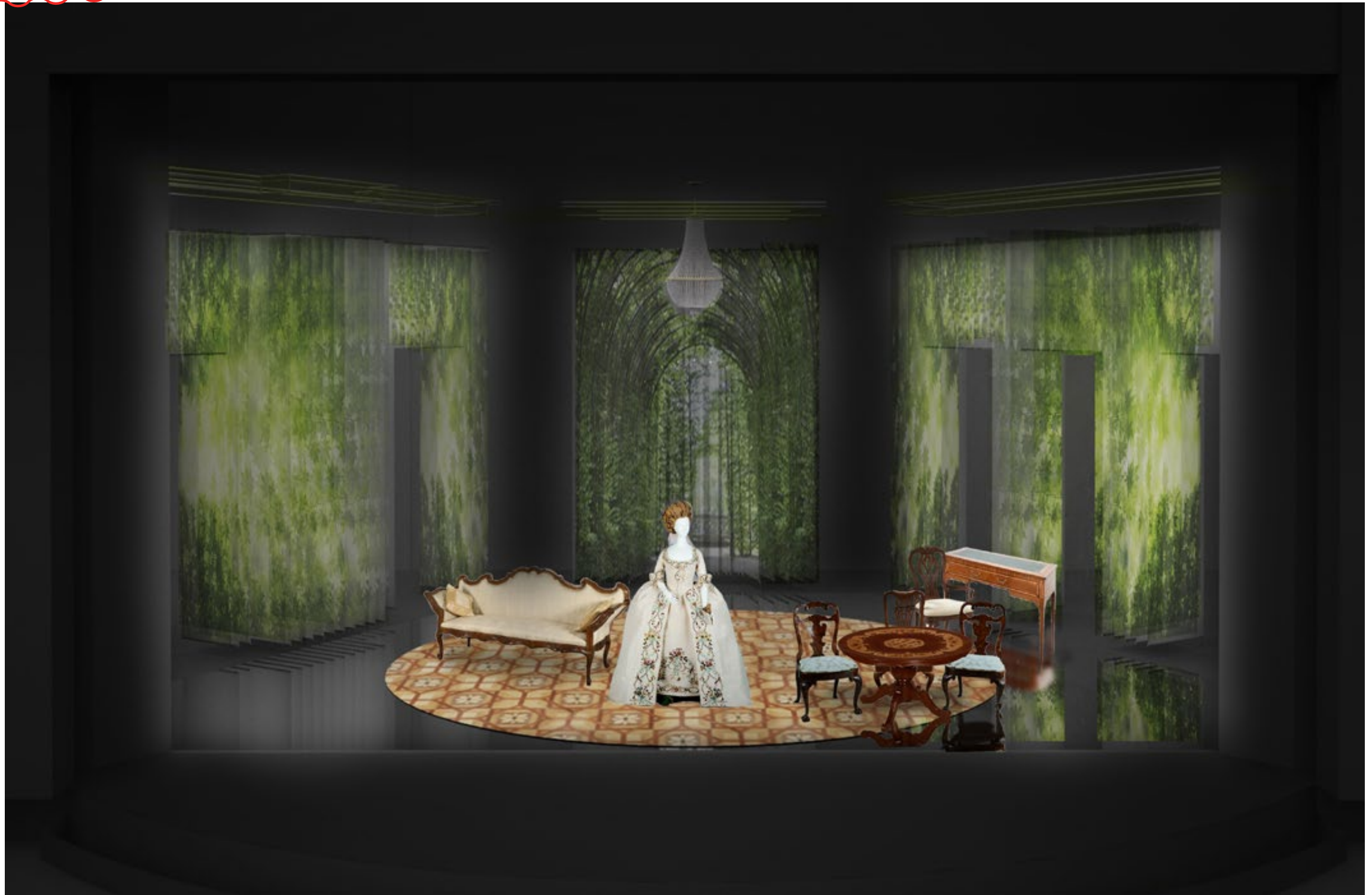
Więc czy nie lepiej już żyć jak mąż z żoną?

Jan Gondowicz – eseista, tłumacz, historyk idei pokątnych. Autor książek na ich temat.

Hrabia Wacław – Marcin Hycnar

Marcin Hycnar

Aktor, reżyser, menedżer kultury. Absolwent Wydziału Aktorskiego (2006) i Wydziału Reżyserii (2016) warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza. Wykładowca na kierunku aktorstwo tejże uczelni. Absolwent Podyplomowych Studiów Menedżerów Kultury Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie (2021). W latach 2006–2016 w zespole artystycznym Teatru Narodowego w Warszawie, gdzie zagrał m.in. w spektaklach Agnieszki Glińskiej, Bożeny Suchockiej, Jerzego Jarockiego, Jana Englerta, Artura Tyszkiewicza, Grzegorza Wiśniewskiego.

Współpracował także z Teatrem Polskim w Warszawie, Laboratorium Dramatu, Teatrem Syrena, Tito Productions. Brał udział w wielu produkcjach telewizyjnych i filmach fabularnych oraz spektaklach Teatru Telewizji. Swojego głosu używał w wielu słuchowiskach Teatru Polskiego Radia, a także filmach i serialach animowanych.

Jego profesjonalnym debiutem reżyserskim był spektakl *Aa zatrudnimy clowna* z aktorami Teatru Montownia na scenie Och-Teatru w Warszawie w 2011 roku. W Teatrze Polonia zrealizował monodram *Matka Polka terrorystka*, a we wrześniu 2013 roku na Scenie Miniatura Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie odbyła się premiera sztuki Neila LaBute'a *W mrocznym mrocznym domu* w jego reżyserii. W Teatrze Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie zrealizował monodram *Kolorowa, czyli biało-czerwona* oraz spektakl *Jakobi i Leidental* na podstawie sztuki Hanocha Levina. Jego przedstawieniem dyplomowym była *Tonacja blue*, zrealizowana jako wspólny dyplom ze studentami IV roku Wydziału Aktorskiego warszawskiej AT w roku akademickim 2013/2014. W marcu 2015 roku na Scenie przy Wierzbowej Teatru Narodowego wyreżyserował *Opowiadanie brazylijskie* według prozy Jarosława Iwaszkiewicza. We wrześniu 2015 roku

powrócił do Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie i zrealizował *Romea i Julię* Williama Shakespeare'a. W marcu roku 2016 ze studentami warszawskiej AT przygotował spektakl dyplomowy na podstawie sztuki Petera Zelenki *Opowieści o zwyczajnym szaleriście*, a w maju 2017 roku w Teatrze Narodowym wystawił *Opowieść zimową* Williama Shakespeare'a. W tarnowskim teatrze w 2017 roku wyreżyserował *Porachunki z katem* Martina McDonagha, a w 2019 *Księżniczkę na opak wywróconą* Calderona de la Barki w imitacji Jarosława Marka Rymkiewicza. W 2019 roku w Teatrze Buffo (dla Tito Productions) zrealizował spektakl *Dobrze się kłamię* na podstawie scenariusza filmowego Paolo Genovese, a w 2020 roku spektakl dyplomowy studentów AT na podstawie *Fizyków* Friedricha Dürrenmatta. W marcu 2021 roku w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi odbyła się premiera *Wojny na trzecim piętrze* Pavla Kohouta, nad którą sprawował opiekę reżyserską, a w lipcu w Teatrze Collegium Nobilium w Warszawie zrealizował prapremierę zaadaptowanej przez siebie powieści Mikołaja Łozińskiego *Stramer*. Z kolei w grudniu 2021 roku w Och-Teatrze premierę miała wyreżyserowana przez niego sztuka Neila Simona *Słoneczni chłopcy*.

Jest laureatem prestiżowych nagród i wyróżnień, m.in. Nagrody im. Andrzeja Nardellego (2006), Feliksa Warszawskiego (2008 i 2013), Nagrody im. Leona Schillera (2009), Nagrody im. Aleksandra Zelwerowicza (2010), Talentu Trójki (2011), a także Grand Prix Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” (2012 i 2013). Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (2017).

Od 1 czerwca 2017 roku do 30 czerwca 2020 roku pełnił funkcję Dyrektora Artystycznego Teatru im. Ludwika Solskiego w Tarnowie. Od 1 grudnia 2020 roku jest Dyrektorem Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi.

Elwira, jego żona – Małgorzata Kożuchowska

Małgorzata Kożuchowska

Absolwentka warszawskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza (1994). W latach 1994–2005 aktorka Teatru Dramatycznego w Warszawie. Od 2005 roku w zespole Teatru Narodowego w Warszawie, gdzie grała w spektaklach w reżyserii Jerzego Jarockiego, Jacques Lassalle, Jana Englerta, Grzegorza Chrapkiewicza, Wojciecha Farugi, Leny Frankiewicz.

Współpracowała z teatrami warszawskimi: na Woli, Komedia, IMKA, a także z Narodowym Centrum Kultury w Warszawie oraz z Teatrem Polskiego Radia i Teatrem Telewizji Polskiej.

Zagrała w wielu filmach, m.in. *Kiler* Juliusza Machulskiego (1997), *Zróbmy sobie wnuka* Piotra Weresniaka (2003), *Komornik* Feliksa Falka (2005), *Senność* Magdaleny Piekorz (2008), *Proceder* Michała Węgrzyna (2019), *I'll find you* Marthy Coolidge (2019), *Zabij to i wyjedź z tego miasta* Mariusza Wilczyńskiego (2020), *Gierek* Michała Węgrzyna (2021), *Wyszyński. Zemsta czy przebaczenie* Tadeusza Syki (2021). Ogromną popularność przyniosły jej role w serialach telewizyjnych, m.in. *Rodzinka.pl*, *M jak miłość*, *Druga szansa*, *Motyw*, *Prawo Agaty* i wielu innych.

Laureatka Nagrody Feliks Warszawski dla absolwentki, która w pięć lat po ukończeniu studiów osiągnęła najlepsze wyniki w zawodzie (1999). Wyróżniona Super Jantarem za najlepszy debiut aktorski ostatniego dziesięciolecia – za rolę Ewy Szańkiej w filmie *Kiler* Juliusza Machulskiego na 27. Koszalińskim Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i Film” (2008). Laureatka Kryształowego Dzika, nagrody za twórczą współpracę aktora z reżyserem na 6. Festiwalu Reżyserii Filmowej w Świdnicy (2013). Otrzymała też Grand Prix za rolę Żony w przedstawieniu Teatru Telewizji *Ich czworo* Gabrieli Zapolskiej w reżyserii Marcina Wróny na 16. Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie (2016).

Dwukrotna laureatka Telekamery dla najlepszej aktorki (2004, 2005), laureatka Złotej Kaczki dla najlepszej aktorki (2004), wyróżniona tytułem „Najlepsza polska aktorka” w plebiscycie czytelników „Super Expressu” (2005).

Odnaczona Brązowym Medalem Zasłużony Kulturze – Gloria Artis (2015) oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2016). Od 2007 roku Ambasadorka Fundacji Mam Marzenie.

Alfred – Jędrzej Hycnar

Jędrzej Hycnar

Student V roku Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Znany z produkcji TVN, m.in.: *Zakochani po uszy*, *Receptura*, *Żywiły Saszy. Ogień*. W serialu *Osiecka* w reż. Roberta Glińskiego i Michała Rosy wcielił się w postać Marka Hłaski. Za swój debiut w Teatrze Polskiego Radia w słuchowisku Marty Rebdy *Chaja i Chaim. Opowieść o dwóch liściach* w reż. Waldemara Modestowicza otrzymał Nagrodę „Róża” Sekcji Krytyków Teatralnych ZASP oraz nagrodę Teatru Polskiego Radia „Arete 2020” za najlepszy debiut aktorski.

Kontynuuje swoją przygodę z radiem, biorąc udział w kolejnych produkcjach Audioteki: *Zbrodnia i kara* Fiodora Dostojewskiego, *Upadek gigantów* Kena Folletta czy *Sen o wolnym świecie* Łukasza Migury. Mimo młodego wieku ma na swoim koncie wiele ról dubbingowych (m.in.: *Player One*, *Star Wars: The Mandalorian*, *Nowi mutanci*, *Free Guy*). W 2021 roku zakończył zdjęcia do dwóch produkcji dla jednej z największych platform streamingowych na świecie. Jeden z najlepiej zapowiadających się aktorów młodego pokolenia. Od 2022 roku w obsadzie spektaklu *Stowarzyszenie Umarłych Poetów* w reż. Piotra Ratajczaka w Och-Teatrze.

Justysia – Maria Dębska

Maria Dębska

Aktorka teatralna, telewizyjna i filmowa. Pianistka. Absolwentka Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi (2017). Ukończyła pierwszy rok na Wydziale Fortepianu Akademii Muzycznej w Łodzi. Debiutowała w warszawskim Teatrze Studio im. Stanisława Ignacego Witkiewicza w spektaklu *Ripley pod ziemią* w reż. Radosława Rychcika (2016). W latach 2018–2019 związana była z Teatrem Polskim im. Arnolda Szyfmana w Warszawie. W Och-Teatrze aktorkę można oglądać w roli Mimi w farsie *Coś tu nie gra* w reż. Krystyny Jandy (2021).

Wielokrotnie nagradzana i wyróżniana. Za tytułową rolę w spektaklu *Maria Stuart* w reż. Grzegorza Wiśniewskiego aktorka otrzymała Grand Prix „za wybitną osobowość sceniczną”, Nagrodę Publiczności 34. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi, Nagrodę Aktorską

na 26. Międzynarodowym Festiwalu Szkół Teatralnych w Brnie oraz łódzką „Złotą Maskę” za najlepszy debiut aktorski w sezonie 2015/2016.

Jako aktorka filmowa zagrała w takich filmach, jak: *Piłsudski* w reż. Michała Rosy (2019), *Czarna Mercedes* w reż. Janusza Majewskiego (2019), *Zabawa zabawa* w reż. Kingi Dębskiej (2018), *Pech to nie grzech* w reż. Ryszarda Zatorskiego (2018), *Cicha noc* w reż. Piotra Domalewskiego (2017), *Demon* w reż. Marcina Wróny (2017) oraz *Moje córki krowy* w reż. Kingi Dębskiej (2015). Za rolę Kaliny Jędrusik w filmie *Bo we mnie jest seks* w reż. Katarzyny Klimkiewicz została wyróżniona nagrodą za główną rolę kobiecą na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni (2021).

Wystąpiła w serialach, m.in.: *Stulecie winnych*, *W rytmie serca*, *Wojenne dziewczyny*, *Barwy szczęścia*, *Powrót*, *Kuchnia*.

Kamerdyner – Tomasz Drabek

Tomasz Drabek

Aktor teatralny i filmowy, ale i polonista po studiach na Uniwersytecie Jagiellońskim. Urodzony 1973 roku w Bielsku-Białej. W latach 1997-2013 pracował w Teatrze Polskim w Bielsku-Białej, gdzie zrealizował ponad 40 premier. Współpracował m.in. z takimi reżyserami jak Grzegorz Królikiewicz, Wiesław Komasa, Grzegorz Chrapkiewicz, Magdalena Piekorz, Piotr Ratajczak, Ewelina Marciniak. Jest współzałożycielem bielskiego stowarzyszenia Centrum Sztuki „Kontrast”, które przez lata zajmowało się edukacją teatralną młodzieży i organizowało międzynarodowe festiwale teatrów amatorskich. Współtworzył bielską

edycję Krakowskiego Salonu Poezji Anny Dymnej.

W 2012 roku przeniósł się na stałe do Warszawy, gdzie wraz z innymi aktorami zaczął współtworzyć kultowy kabaret „Pożar w Burdelu” autorstwa Michała Walczaka i Macieja Lubieńskiego. Od 2018 roku jest aktorem Teatru Polskiego w Warszawie. Współpracuje również z Teatrem Studio, Teatrem WARSawy, Teatrem Polonia i Och-Teatrem. Ekranową popularność zyskał dzięki cyklowi filmów *Legendy polskie Allegro* w reżyserii Tomasza Bagińskiego.

Aleksander Fredro

Urodził się 20 czerwca 1793 roku w Suchorowie koło Jarosławia, a zmarł 15 lipca 1876 roku we Lwowie, w którym to mieście (i jego okolicach) spędził większość życia. Jeśli oczywiście nie liczyć epopei napoleońskiej, bo już jako 16-latek zaciągnął się do armii Księstwa Warszawskiego. Za udział w wyprawie na Moskwę (i półroczną niewolę, z której uciekł) dostał Złoty Krzyż *Virtuti Militari*, a za kampanię lat 1813-1814 jako oficer ordynansowy Napoleona – Krzyż Legii Honorowej.

Po abdykacji Cesarza w 1815 roku wrócił do domu (jak napisał po latach: „Wyjechaliśmy razem, z odmiennych pobudek: Napoleon na Elbę, ja zasię do Rudek”) i gospodarował w rodzinnym majątku Bieńkowa Wisznia. Nie tylko jednak gospodarował, bo przez lata działał społecznie, poczynając od wstąpienia do loży masońskiej, przez udział w pracach Obywatelskiego Komitetu Pomocy dla Powstania (Listopadowego) po ukrywanie dwóch ściganych przez Prusy powstańców. Współzakładał Galicyjskie Towarzystwo Gospodarcze, Towarzystwo Kredytowe i Ziemskie, Galicyjską Kasę Oszczędności, zabiegał o budowę pierwszej linii kolejowej w Galicji, posłował na galicyjski Sejm Krajowy. W 1839 roku otrzymał Honorowe Obywatelstwo Miasta Lwowa. W okresie Wiosny Ludów Austriacy oskarżyli go o spiskowanie i zdradę stanu, a jego syn (Jan Aleksander, skądinąd też komediopisarz) musiał uciekać za granicę za udział w walkach na Węgrzech.

Przede wszystkim hrabia Aleksander był i pozostał wybitnym komediopisarzem, autorem wspaniałych bajek, wierszy, poematów i pamiętników. Nie sposób też nie wspomnieć o jego twórczości obscenicznej (od *Sztuki obłapiania po Piczomirę, królową Branlomanii*), choć stanowi ona temat niechętnie w Polsce publicznie podejmowany, ale niebagatelny w kontekście właśnie *Męża i żony*, o którym to wczesnym utworze Fredry (1821) sam prof. Stanisław Pigoń napisał: „Komedia ta, jedno z najwyższych, ale i najosobliwszych, najzuchwalszych osiągnięć literackich młodego autora, to jaskrawy reflektor rzucony na rozkład wielkomięjskiego pożycia małżeńskiego. Mąż zdradza żonę z ponętą pokojówką, żona zdradza męża z jego serdecznym przyjacielem, a ten z kolei zdradza kochankę również z ową pokojóweczką. Kontredans rozpusty („...) nieduże, a dobre towarzystwo”.

Choć bywał Fredro potępiany za nieobyčajność, albo za hołdowanie nazbyt oświeceniowym miast romantycznym kanonom (mimo że historia jego 10-letniej walki o miłość swojego życia – Zofię Skarbkową de domo Jabłonowską jest tysiąc razy bardziej romantyczna od wszystkich dokonanań jego ówczesnych krytyków), to triumf jego twórczości okazał się niebywały i bezdyskusyjny. Fredrowskie komedie należą bowiem do najczęściej wystawianych od dziesięcioleci sztuk we wszystkich polskich teatrach.

Jak ustaliły autorki monumentalnej pracy *Fredro na Scenie* (opracowanie i redakcja: Dorota Buchwald, Agnieszka Krasnodębska, Maria Maziewska, Warszawa 1994, Wydawnictwo Związku Artystów Scen Polskich) tylko w latach 1959-1992 jego 34 utwory „były przenoszone na scenę przez 268 reżyserów w prawie 560 wystawieniach premierowych (spośród których 54 miały miejsce w teatrze telewizji). (...) Współtworzyło owe spektakle 217 scenografów, 54 choreografów, stronę muzyczną zawdzięczały sztuki Fredry 123 osobom (kompozytorzy, dyrygenci, kierownicy muzyczni), 24 realizatorom telewizyjnym i 11 innym osobom, wśród których byli np. autorzy słów piosenek, scenariusza czy opracowania dramaturgicznego. Działo się to w 65 teatrach 35 polskich miast, w teatrze polskiej telewizji, a także na scenach w 6 krajach poza Polską”. Zaś w role fredrowskie „wcieliło się prawie 2860 aktorów, dokładnie zaś (...) – 2857. (...) Dodajmy, że według informacji działu dokumentacji ZASP-u w r. 1995 było w Polsce około 3000 (trzech tysięcy) aktorów.

Do absolutnej czołówki zaliczają się dwie komedie: *Śluby panieńskie* i *Zemsta*. Każda z nich miała po 91 premierowych wystawień. Nieco niżej na tej liście Fredrowskich „przebojów” teatralnych plasują się *Damy i huzary* (62 premiery), *Mąż i żona* (57) oraz *Pan Jowialski* (43) (...).”

Krystyna Janda

Aktorka, reżyserka, felietonistka, dyrektorka artystyczna dwóch warszawskich teatrów, prezes Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury. Jest absolwentką Państwowego Liceum Plastycznego i Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Po raz pierwszy na ekranie pojawiła się w filmie Andrzeja Wajdy – *Człowiek z marmuru*. Od lat 80. XX wieku gra i pracuje nieprzerwanie. W teatrze zagrała ponad 60 ról. W swoim repertuarze ma wiele monodramów, z których każdy był sukcesem. Zagrała także ponad 45 ról – od klasycznych do współczesnych – w Teatrze Telewizji oraz około 50 ról w filmach fabularnych.

Jest laureatką wielu nagród i odznaczeń, przyznawanych zarówno w Polsce, jak i na świecie. W 1990 roku nagrodzona Złotą Palmą na festiwalu w Cannes za rolę w filmie *Przesłuchanie* Ryszarda Bugajskiego, a w 2006 Medalem Karola Wielkiego za wybitny dorobek aktorski, zaangażowanie w europejskie porozumienie oraz walkę o równouprawnienie. Na koniec XX wieku przyznano jej w plebiscycie tygodnika „Polityka” tytuł najwybitniejszej aktorki stulecia kinematografii polskiej.

W 2005 roku podjęła, jako jedna z pierwszych, wyzwanie stworzenia teatru działającego niezależnie od struktur państwowych, czym zmieniła rzeczywistość teatralną w Polsce. W tym celu założyła Fundację Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury, której jest fundatorką i prezesem. Jej Fundacja stworzyła dwa teatry warszawskie, Teatr Polonia i Och-Teatr. W roku 2014 została uhonorowana tytułem „Człowieka Wolności 25-lecia” w kategorii „kultura”. Początek roku 2019 przyniósł jej dwa bardzo ważne wyróżnienia – specjalną nagrodę aktorską 35. Festiwalu Filmowego Sundance oraz tytuł Kreatora Kultury tygodnika „Polityka” za „błyskotliwość, pracowitość oraz odwagę artystyczną i życiową”. Za ostatnią rolę teatralną w *Zapiskach z wygnania* Saby Baral została obsypana deszczem nagród.

Natalia Kitamikado

Projektantka polsko-japońskiego pochodzenia, działająca na wielu polach: od projektowania produktu i wewnątrz po scenografię, kostiumy teatralne i operowe. Studiowała w École nationale supérieure des Arts Décoratifs w Paryżu. Ukończyła także Wydział Wzornictwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

Sztuki scenograficznej uczyła się pod okiem Borisa Kudlički, któremu asystowała przy realizacji wielu spektakli operowych w latach 2012–2016, m.in. z Mariuszem Trelińskim: *Jolanta/Zamek Sinobrodego*, *Tristan i Izolda* (TW-ON w Warszawie i MET Opera w Nowym Jorku), *Powder Her Face* (TW-ON w Warszawie i Théâtre Royal de la Monnaie w Brukseli), *Salome* (TW-ON w Warszawie i Národní Divadlo z Pragi); z Keithem Warnerem: *Elektra* (*Státní opera* Praha i San Francisco Opera); z Amonem Miyamoto: *Czarodziejski flet* (Tokyo Bunka Kaikan).

W 2015 roku zadebiutowała jako autorka scenografii i kostiumów do spektaklu *Baby Doll* Tennessee Williama w reż. Barbary Wiśniewskiej (Teatr Studio im. Stanisława Ignacego Witkiewicza w Warszawie). Od tego czasu współpracuje z wieloma reżyserami głównie na scenach operowych, realizując m.in. z Krystianem Ladą *Sigismondo* Gioachino Rossiniego (Festiwal Opera Rara, Teatr im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, 2020), *Bajazet* Antoniego Vivaldiego (Kammeroper Theater an der Wien, 2020) oraz widowisko plenerowe *Nabucco* Giuseppe Verdiego (Opera Wroclawska, 2018), z Jerzym Stuhrem *Cyrułika sewińskiego* Gioachino Rossiniego oraz *Cosi fan tutte* Wolfganga Amadeusza Mozarta

(2019 i 2021, Opera Krakowska), z Radimem Vizvárym *Miłość do trzech pomarańczy* Sergieja Prokofiewa (Národní Divadlo w Pradze, 2019), ze Slávą Daubnerovą *Lolite* Rodiona Szchedrina (Teatr Maryjski w Petersburgu, 2020; Národní Divadlo w Pradze, 2019), z Tomaszem Cyzem *Najdziwniejszego z rycerzy* Krzysztofa Pendereckiego i Marka Stachowskiego (Opera Wroclawska, 2018), ale także w teatrach dramatycznych, m.in. z Jerzym Stuhrem zrealizowała *Szewców* Witkacego (Teatr Nowy w Łodzi, 2017), z Andrzejem Bartem jego *Fabrykę mucholapek* (2017, Teatr Nowy w Łodzi), z Ewą Rucińską *Świętoszka* Molière'a (Teatr im. Stefana Żeromskiego w Kielcach, 2018), z Tomaszem Cyzem *Lolite* Edwarda Albeego (Teatr Nowy w Łodzi, 2019) czy też dramat *George Sand Gabriel* razem ze Slávą Daubnerovą (Badische Staatstheater Karlsruhe, 2022).

Równolegle do dużych działań scenicznych realizuje się również w bardziej eksperymentalnych formach sceniczno-muzycznych, takich jak instalacja operowa *The Airport Society Unknown, I live with you* z muzyką Katarzyny Głowickiej w reż. Krystiana Lady w ramach festiwalu Nuit Blanche Bruxelles 2018, oprawa sceniczna projektu Ani Karpowicz *TOVA* z muzyką Marty Śniady, Niny Fukuoki, Aleksandry Kacy i Teoniki Rozynek w ramach festiwalu Kody 2021, *Cassandra/Vanitas/Just* w ramach festiwalu Opera Rara 2019 i 2021 w reż. Tomasza Cyza, czy etiudzie baletowej Bartosza Zyska w ramach *Kreacji X* (TW-ON w Warszawie, 2019). W 2021 roku razem z Krystianem Ladą i Didzisem Jaunzemsem została laureatką międzynarodowego konkursu reżyserii operowej Ring Award.

Dorota Roqueplo

Tworzy kostiumy do filmów i spektakli teatralnych. Absolwentka Szkoły Projektowania i Kostiumu w Paryżu. Zadebiutowała przy filmie Macieja Dejcera *300 mil do nieba*.

Od tamtej pory zrealizowała kostiumy do kilkadziesiątu filmów, m.in.: *Ostatni prom* Waldemara Krzystka, *Kiedy rozum śpi* Marcina Ziębińskiego, *U pana Boga za piecem* Jacka Bromskiego, *Na koniec świata* Magdaleny Łazarkiewicz, *Chłopaki nie płaczą* Olafa Lubaszenki, *Lejdis* Tomasza Koneckiego, *Ki* Leszka Dawida, *Plac Zbawiciela* Joanny Kos-Krauze i Krzysztofa Krauze, *We mgle* Siergieja Łoźnicy (selection officiel Cannes), *Młyn i krzyż* Lecha Majewskiego, *Sala samobójców* Jana Komasy, *Miasto 44* Jana Komasy, *Hiszpanka* Łukasza Barczyka, *Łagodna* Siergieja Łoźnicy (selection officiel Cannes), *Twój Vincent* Doroty Kobieli i Hugh Welchmana, *Listy do M.* 3 Tomasza Koneckiego, *Plan B* Kingi Dębskiej, *Erotica 2022: Mocno* Kasi Adamik, *Marzec '68* Krzysztofa Langa.

Współpracowała z teatrami: Wybrzeże w Gdańsku, Rozrywki, Komedia i Narodowy w Warszawie, Teatrem im. Juliusza Słowackiego w Krakowie. W Teatrze Polonia stworzyła kostiumy do spektaklu *Kobiety w sytuacji krytycznej* w reż. Krystyny Jandy oraz *Wani, Maszy, Soni i Spike'a* w reż. Macieja Kowalewskiego, a w Och-Teatrze do *Casy*

Valentiny – także w reż. Macieja Kowalewskiego oraz *Ożenku* w reż. Janusza Gajosa.

Tworzyła również kostiumy do wielu spektakli Teatru Telewizji, współpracując z tak znakomitymi reżyserami, jak: Krystyna Janda, Gustaw Holoubek, Krzysztof Zaleski, Piotr Łazarkiewicz, Jerzy Krysiak, Tomasz Wiszniewski, Henryk Baranowski, Maciej Wojtyszko, Jan Englert, Filip Bajon czy Andrzej Domalik.

Wyróżniona nagrodami na Festiwalach Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni w kategorii „najlepsze kostiumy” za projekty do filmów: *Prowokator* Krzysztofa Langa (1995), *Mój Nikifor* Krzysztofa Krauze (2004, 2005), *Pręgi* Magdaleny Piekorz (2004), *Sala samobójców* Jana Komasy (2011), *Młyn i krzyż* Lecha Majewskiego (2011), *Hiszpanka* Łukasza Barczyka (2015), *Magnezja* Macieja Bochniaka (2020). Jest także laureatką Polskich Nagród Filmowych „Orzeł” za kostiumy do filmów: *Młyn i krzyż* Lecha Majewskiego (2012) *Miasto 44* Jana Komasy (2015), *Hiszpanka* Łukasza Barczyka (2016), *Boże Ciało* Jana Komasy (2020).

Członkini Polskiej Akademii Filmowej i Europejskiej Akademii Filmowej (EFA) i Amerykańskiej Akademii Sztuki i Wiedzy Filmowej (AMPAS).

Katarzyna Łuszczuk

Reżyserka światła. Studiowała na Wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie i na Wydziale Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim.

W latach 2002–2020 była stałą asystentką Krzysztofa Warlikowskiego, z którym współpracowała m.in. przy spektaklach: *Dybuk*, *Między dwoma światami*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *(A)pollonia*, *Koniec*, *Opowieści afrykańskie według Szekspira*, *Kabaret Warszawski*, *Francuzi* i *Wyjeżdżamy*. Podróżując z tymi spektaklami, pracowała w ponad 70 teatrach na całym świecie.

Przez wiele lat koordynowała pracę zespołu Krzysztofa Warlikowskiego, najpierw w TR Warszawa, a następnie w Nowym Teatrze w Warszawie, gdzie pracowała jako asystentka dyrektora artystycznego.

Wyreżyserowała światła do ponad stu przedstawień, m.in. w TR Warszawa, Teatrze Polonia, Teatrze Narodowym, Teatrze Polskim, Teatrze Współczesnym, Och-Teatrze, Teatrze Ateneum, Teatrze Collegium Nobilem i Nowym Teatrze w Warszawie, Teatrze im. Stefana Jaracza, Teatrze Nowym i Teatrze Wielkim w Łodzi, Teatrze Ludowym, Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie i Operze Krakowskiej, Teatrze Capitol, Operze Wrocławskiej, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, Małopolskim Ogrodzie Sztuk i Narodowym Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Nowym, Polskim Teatrze Tańca i Teatrze Wielkim w Poznaniu, Teatrze Polskim w Bydgoszczy i Teatrze im. Jana Kochanowskiego w Opolu oraz Opolskim Teatrze Lalki i Aktora, Teatrze Szekspirowskim, Teatrze Wybrzeże i Operze Bałtyckiej w Gdańsku oraz Teatrze Muzycznym

w Gdyni, Teatrze Polskim w Bielsku-Białej i Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Legnicy.

Jako reżyserka światła współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Gracz, Pawłem Passinim, Małgorzatą Bogajewską, Krystyną Jandą, Michałem Borczuchem, Wiktorem Rubinem, Marcinem Liberem, Agnieszką Glińską, Jerzym Stuhrem, Przemysławem Wojcieszkiem, Tomaszem Cyzem, Bogusławem Lindą, Szymonem Kaczmarkiem, Claude'em Bardouilem, Markiem Kalitą, Renate Jett, Anną Seniuk, Andrzejem Domalikiem, Jarosławem Tumidajskim.

W 2015 była przewodniczącą jury festiwalu Tanec Praha, przyznając nagrodę za najlepsze światła w spektaklach teatru tańca w Pradze. Prowadziła masterclass w Ołomuńcu w Czechach i Sao Paulo w Brazylii.

Od 2021 roku współpracuje jako Head Tutor modułu „światło” w międzynarodowym programie edukacyjno-artystycznym *Music.Multimedia. Management.*, organizowanym przez Filharmonię im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie i Festiwal Fjord Cadenza w Skodje w Norwegii. Zaczęła też współpracę międzynarodową i wyreżyserowała światła w Klaipėdos dramos teatras w Klaipėdzie na Litwie i w Divadlo Nová scéna w Bratysławie na Słowacji.

W Och-Teatrze i w Teatrze Polonia wyreżyserowała światła do piętnastu spektakli. Laureatka Złotego Krzyża Sceny – najważniejszej teatralnej nagrody litewskiej – za reżyserię światła w spektaklu *Między nogami Leny czyli zaśniecie najświętszej Marii Panny według Michelangela Caravaggia* w reż. Agaty Dudy-Gracz, zrealizowanego w Klaipėdos dramos teatras.

Jagoda Chalcińska

Artystka wizualna, autorka projekcji i mappingu do sztuk teatralnych, oper, sztuk baletowych i wydarzeń muzycznych, dyplomowana filmoznawczyni i scenarzystka, stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w kategorii „sztuki wizualne” (2016). Autorskie instalacje i projekty wizualne prezentowała na wielu europejskich festiwalach (m.in. European Media Art Festival w Osnabrucku, Mapping Festival w Genewie, Lunchmeat Festival w Pradze, Live Performance Meeting w Rzymie, Creating Together – Bozar Centre for Fine Arts w Brukseli, Międzynarodowy Festiwal Teatralny Malta w Poznaniu, Festiwal Narracje w Gdyni, Jazzart Festival w Muzeum Śląskim w Katowicach, Animator Festival w Poznaniu). Współpracowała m.in. z Robertem Bondarą (*Faust*, Teatr Muzyczny w Klaipėdzie), Krystianem Ladą (*Sigismondo*, Teatr im. Juliusza Słowackiego w Krakowie), Anną Gryzkówną (*Śnieg*, Teatr Narodowy w Warszawie; *Panny z Wilka*, Teatr im. Stefana Jaracza w Łodzi), Jarosławem Kilianem (*Mąż i żona*, Teatr Polski im. Arnolda Szyfmana w Warszawie), Natalią Babińską (*Koronacja Poppei*, Polska Opera Królewska w Warszawie), Arturem Żymelką (*Sól ziemi czarnej*, Opera Śląska w Bytomiu), Urszulą Bernat-Jałochą (*Percepcja*, Polski Teatr Tańca – Balet Poznański).

Rafał Rossa

Od 2006 roku związany z działającym w ramach Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury Teatrem Polonia, w którym wyprodukował wiele spektakli.

Małgorzata Domańska

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, m.in.: *Głosy* w reż. Janusza Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. Leszka Barona, *Dyskoteka* w reż. Roberta Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. Jerzego Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła, *Oskara* w reż. Marka Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. Krystyny Jandy oraz miniatur Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu w reż. Macieja Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. Bohdana Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. Grzegorza Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia,

zrealizowała kostiumy m.in. do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. Marii Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. Magdy Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. Stanisława Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Biała bluzka* w reż. Magdy Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyny Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. Marii Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* w reż. Wojciecha Malajkata czy też *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcari, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, *Winnego* w reż. Stanisława Brejdyganta. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 130 przedstawień.

Rafał Piotrowski

Realizator światła. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Z Teatrem Polonia związany od momentu inauguracji Dużej Sceny, czyli od grudnia 2006 roku.

Michał Tatar

Akustyk, realizator dźwięku. Od 2009 roku pracował przy projekcjach filmowych, spektaklach teatralnych i koncertach w Kinoteatrze Uciecha. W 2012–2015 związany z Teatrem Rozrywki w Chorzowie. Pracował przy ogromnych realizacjach musicalowych takich jak *Billy Elliot*, nagłaśniając zespoły orkiestry, wokalny czy aktorski. Współpracował także z takimi artystami, jak: Soyka, Waglewski Fisz Emade, Janusz Radek, Maciej Bałcar, Kamil Bednarek, Norbi, Michał Bajor, Maciej Maleńczuk. Od 2015 roku związany z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury.

Od 2017 roku prowadzi zajęcia praktyczne w technikum o profilu realizacji dźwięku.

Paweł Nowicki

Realizator światła i projekcji multimedialnych. Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związany od 2013 roku. Twórca animacji do spektakli *One Mąż Show* Szymona Majewskiego oraz *Mgnienie* w reż. Adama Sajnuka.

Współtwórca wielu zespołów muzycznych oraz uczestnik nagrań płytowych polskiej sceny folk i eksperymentalnej. Laureat Grand Prix Festiwalu Polskiego Radia „Nowa Tradycja” w 2012 roku. Od 2018 roku zajmuje się terapią dźwiękiem z użyciem gongów i mis dźwiękowych. Twórca własnej serii gongów *SoundHealing*.

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

Pierwsze
Radio
Informacyjne

JANDA
bądź prawdziwa...

forte NOWA FORMUŁA KREMU Nr 1

Oparta na **ZŁOTYM NOŚNIKU 24-karatowym**, który poprawia biodostępność i skuteczność działania składników przeciwzmarszczkowych.

Zwiększa tym samym potencjał ich działania.

**UNIKALNA, AUTORSKA
TECHNOLOGIA NICI KOSMETYCZNYCH**

Ukierunkowana na uzyskanie efektu **głębokiej rekonstrukcji** – jak przy zabiegu nićmi odmładzającymi. Skoncentrowana na zwiększeniu gęstości włókien kolagenu oraz poprawie napięcia skóry. **Splyca głębokość zmarszczek nawet o 16% w 15 min.** Dla poprawy jędrności i owalu twarzy.

„Dla
jeszcze
piękniejszej,
młodszej
wyglądającej skóry.”

Polecam,
♥ *Krzyszyna Janda*

Dostępne w drogeriach **ROSSMANN** i na janda.pl

Premiery w 2022 roku dofinansowane przez:

Doradca prawny teatrów:

Partner premier:

A//.ARISTO

Mecenas technologiczny teatrów:

Patroni medialni:

Partner teleinformatyczny teatrów:

Program wydrukowano w:

Projekt graficzny:

progressivo

Partner spektaklu:

Fotografie portretowe oraz sesja plakatowa: **Krzysztof Opaliński**

Projekt plakatu: **Jędrzej Kłosiński**

Kostiumy uszyto w pracowni **Macieja Kani**.

Scenografia powstała w pracowni **Ryszarda Bartłomieja Kłoska**.

Kasa i foyer teatru są wynajmowane od **m.st. Warszawy – Dzielnicy Śródmieście**.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Marcin Gędziorowski, Magda Umer, Cezary Żak

DYREKTOR FUNDACJI KRYSZYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

Alicja Przerazińska

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafranski

SPECJALISTKA DS. KSIĘGOWO-PŁACOWYCH

Barbara Łotocka

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Jolanta Bielasta, Barbara Bogucka, Kinga Smolińska

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Adam Kasjaniuk, Ewa Ratkowska

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Agnieszka Kubaś, Jacek Rakowiecki

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala, Ewa Ratkowska

WYNAJMY

Kinga Smolińska

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Tomasz Harlejczyk, Aleksandra Walasiak

KASA BILETOWA

Piotr Bajcar, Marika Cudak, Tomasz Harlejczyk, Tomasz Płacheta, Janina Staros, Aleksandra Walasiak

PRODUCENCI WYKONAWCZY/INSPICJENCI

Klaudia Błazik, Magdalena Kłosińska, Cezary Margiela, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (scenografia i kostiumy), Waldemar Zatorski (światło i dźwięk), Tomasz Rusek, Tomasz Przystępnny (scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Michał Cacko, Maciej Gendek, Radosław Grabski, Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski, Michał Suwiński, Michał Tatar, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Łukasz Figa, Tomasz Przystępnny, Rafał Rossa, Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Piotr Suwiński, Przemysław Świętochowski, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak, Wiola Saliwon, Zuzanna Szostek, Sylwia Wrzosek, Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna Sokołowska

Dane teledadresowe

Teatr Polonia

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32

Och-Teatr

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl
bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl

TEATR POLONIA

Aleksander Fredro Mąż i żona

Reżyseria:

*Krzyszyna
Janda*

fol. Krzysztof Opaliński

Obsada: Maria Dębska, Małgorzata Kożuchowska,
(aktorka Teatru Narodowego)
Tomasz Drabek, Jędrzej Hycnar, Marcin Hycnar

Premiera: 7 maja 2022